

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในปัจจุบันนี้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญ เพราะเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อกันระหว่างนานาประเทศ การรู้ภาษาอังกฤษนำคนไปสู่โลกกว้าง ทำให้เข้าถึงวิทยาการใหม่ ๆ ทำให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในโลก ทั้งยังเป็นสื่อความคิดและวัฒนธรรมที่จะทำให้เกิดความเข้าใจกันระหว่างนานาชาติ ประเทศต่าง ๆ จึงมีความต้องการผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

สำหรับประเทศไทยก็เช่นกัน ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญทั้งในด้านการเมือง ธุรกิจ การค้า และการศึกษา ผู้มีความรู้และนักการศึกษาต่างตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จึงพยายามส่งเสริมให้คนไทยมีความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาหรือในการประกอบอาชีพที่ก้าวหน้าต่อไป

วัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในสมัยปัจจุบันมุ่งสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษานั้นไปใช้ในการติดต่อสื่อสารได้ในชีวิตจริง ๆ เพราะความสามารถในภาษาที่สองมิได้วัดกันเพียงแต่การรู้เกี่ยวกับภาษานั้น หรือการที่สามารถแปลมาเป็นภาษาของตน (native language) คำต่อคำ แต่อยู่ที่ความสามารถที่จะใช้ทักษะภาษาทั้งสี่ อันได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้อย่างคล่องแคล่วมากกว่า¹

การเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองนั้นมีความแตกต่างกัน มนุษย์ทุกคนต่างมีสมรรถนะในการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง แต่จะมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สองแตกต่างกัน บางคนเรียนภาษา

¹ Rebecca M. Valette, "Evaluating Oral and Written Communication : Suggestion for an Intergrated Testing Program," Language Learning, III (August, 1968) : 111.

ต่างประเทศได้เร็วในขณะที่คนอื่น ๆ ซึ่งมีโอกาสเหมือนกันทำไม่ได้ ได้มีการศึกษากันอย่างจริงจังถึงปัญหาในการเรียนภาษา ซึ่งพบว่ามืองค์ประกอบมากมายที่มีบทบาทสำคัญในการเรียนภาษาที่สอง เช่น วิธีการสอน อายุ ความถนัด และตัวแปรที่สำคัญบางประการ เช่น หีสนคติ แรงจูงใจ¹ ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาที่สองให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ที่วางไว้คือ ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษานั้นได้ในชีวิตจริง ๆ จึงไม่เป็นการง่าย

โบรช แวน ไซออก² กล่าวว่า ในโลกขณะนี้ปีเด็กจำนวนหลายล้านคนที่กำลังเรียนภาษาต่างประเทศ แต่ผลที่ได้จากความพยายามของเด็กเหล่านี้ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ เพราะไม่สามารถใช้ภาษานั้นได้จริง ๆ จึงเห็นได้ชัดว่า ควรจะต้องทำอะไรขึ้นสักอย่าง สำหรับประเทศไทยก็ประสบปัญหาดังที่ โบรช แวน ไซออก กล่าวเช่นกัน เพราะเมื่อพิจารณาจำนวนเวลาที่เด็กไทยใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นระยะเวลาสั้น คือ เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย 3 ปี และในชั้นมัธยมศึกษา 5 ปี รวมเป็น 8 ปี ซึ่งจำนวนเท่านี้ก็ควรจะมากพอที่จะทำให้คนเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งจนใช้การได้เป็นอย่างดี แต่เมื่อมองดูผลการเรียนภาษาอังกฤษด้วยใจเป็นกลางแล้ว เราจะต้องยอมรับโดยไม่มีข้อแม้ว่าเด็กไทยไม่มีความสามารถเท่าที่ควร³

การแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้ผลดีเท่าที่ควรนี้ มิได้อยู่ที่การเลิกสอนภาษาอังกฤษ แต่อยู่ที่การเตรียมครูให้พร้อมต่อความรับผิดชอบ อยู่ที่การตั้งจุดมุ่งหมายที่เป็นจริง สามารถปฏิบัติให้บรรลุผลได้ อยู่ที่การวางโครงการให้ต่อเนื่องกันระหว่างโรงเรียนระดับประถมศึกษา

¹ John A. Schumann, "Effective Factors and the Problem of Age in Second Language Acquisition," Language Learning : A Journal of Applied Linguistics, 25 (Dec., 1975) : 209.

² โบรช แวน ไซออก, แนววิธีการสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ คมคาย จงเจริญสุข แปล (พระนคร : โรงพิมพ์สังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2506), หน้า 1.

³ กานตา สินธวานนท์, วิธีสอนภาษาอังกฤษวิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (พระนคร : องค์การค้ำจุนสภา, 2505), หน้า 2.

กับมัธยมศึกษา ตลอดจนการติดตามผล การประเมินผล และการปรับปรุงโครงการให้ต่อเนื่องกันอยู่
เสมอ¹

ผู้ที่รับผิดชอบโดยตรงต่อการเรียนการสอนภาษาคือครู ซึ่งนอกจากจะต้องมีความรู้ทางภาษา
เป็นอย่างดี และได้รับการฝึกหัดอบรมมาทางด้านการสอนภาษาโดยเฉพาะแล้ว จะต้องเป็นผู้ที่สามารถ
ทำการวัดผล ประเมินผลการเรียนการสอน เพื่อติดตามดูผลการเรียนการสอนว่าบรรลุถึงเป้าหมาย
มากน้อยเพียงใด แต่จากความเป็นจริงที่ปรากฏนั้น สาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การเรียนภาษา
อังกฤษของนักเรียนไม่ดีเท่าที่ควรเป็นเพราะว่า ยังขาดครูที่มีคุณวุฒิและความสามารถในด้านวิชาการ
และการวัดผลอย่างแท้จริง

ซวาล แพร์ตกุล² กล่าวว่า วิทยาการทางด้านการวัดผลยังล้าหลังมาก เมื่อเทียบกับหลักสูตร
และวิธีการสอนแล้ว ความล้าหลังของการวัดผลอาจจะสรุปได้ในแง่เกี่ยวกับตัวครูและเกี่ยวกับการใช้
ประโยชน์จากการวัดผล

จากการวิจัยของ สัทินทร อินทุสุต³ เรื่องการสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดวิชาภาษาอังกฤษ
ในระดัับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โอกาสที่ครูภาษา
อังกฤษจะช่วยกันสร้างธนาคารข้อสอบภายในโรงเรียนได้สำเร็จมีน้อยมาก ครูไม่ได้วิเคราะห์ข้อสอบ
เพื่อดูความยากง่ายของข้อสอบ ครูไม่เคยนำข้อสอบมาวิเคราะห์เพราะไม่รู้จักริธีวิเคราะห์ข้อสอบ
การสอบแต่ละครั้งครูไม่มีจุดหมายแน่นอนและเฉพาะเจาะจงลงไป ในการออกข้อสอบครูไม่ได้คำนึงที่
จะเลือกแบบสอบที่เหมาะสม ครูไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องกำหนดคำตอบของข้อสอบอัตโนมัติไว้อย่าง
ชัดเจน เพราะครูคิดว่าครูเป็นผู้ตรวจเอง ตลอดปีการศึกษาครูไม่สามารถสอบได้ครบถ้วนทั้ง ๔ ทักษะ

¹ Mary Finocchiaro, Teaching Children Foreign Languages (New York :
McGraw-Hill Book Company, 1964), p.4.

² ซวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล (พิมพ์ครั้งที่ 4 ฉบับปรับปรุง : พระนคร : ไทย-
วัฒนาพานิช, 2505), คำนำ.

³ สัทินทร อินทุสุต, "การสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นในโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ แผนกมัธยมศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ครูไม่ตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างความมุ่งหมายของการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ วิธีสอน และการสอบว่าจะต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าจะมีครูเป็นจำนวนมากที่ขาดความรู้ในกระบวนการทดสอบ เริ่มตั้งแต่ในการออกข้อสอบ การตรวจข้อสอบ การวิเคราะห์ข้อสอบ ซึ่งทำให้การวัดผลล่าช้าและมีปัญหา แต่ก็มีครูเป็นจำนวนไม่น้อยที่เห็นความสำคัญของขบวนการวัดผล เห็นว่าการวิเคราะห์ข้อสอบ เป็นสิ่งดีและการออกข้อสอบเป็นขบวนการที่ต้องใช้เวลาและความละเอียด แต่อย่างไรก็ตาม ครูเหล่านี้ก็ไม่ได้เคยทำการวิเคราะห์ข้อสอบ ถึงแม้ว่ามีความสามารถจะทำได้ ข้อสอบที่ออกก็ทำอย่างรีบเร่ง สุกเอาเผากิน¹ การวัดผลที่ปฏิบัติกันมาจึงเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องและผลที่ได้ก็ไม่เป็นที่น่าเชื่อถือ เพราะเครื่องมือที่ใช้ในการวัดหรือข้อสอบนั้นมิได้ผ่านการวิเคราะห์ว่ามีระดับความยากง่าย ความเที่ยง หรือความตรงเพียงใด

เมตตา บุณยากร² เสนอแนะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษว่า ให้ศึกษาหาความรู้ในด้านการวัดผล จุดมุ่งหมายของการวัดผลตลอดจนวิธีสร้างแบบสอบที่ทันสมัย และใช้ได้ผลในวงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

สำหรับจุดมุ่งหมายของการวัดผลนั้น อาจจะแตกต่างกันไป เช่น ต้องการจะทราบถึงผลการเรียนรู้ของนักเรียนในแต่ละ เทอมหรือแต่ละปีการศึกษา ก็เป็นการวัดสัมฤทธิ์ผล (Achievement) ถ้าต้องการจะวัดความสามารถปัจจุบันของผู้เรียน ก็เป็นการวัดสมรรถนะ (Proficiency) เป็นต้น

การวัดผลวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยโดยทั่ว ๆ ไปมักเป็นการวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เป็นส่วนใหญ่ ครูผู้สอนจะสร้างแบบสอบ โดยอาศัยแบบเรียนหรือตำราที่ใช้เรียนในชั้นเรียนเป็นหลัก เป็นการทดสอบเพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในแต่ละภาคหรือแต่ละปีการศึกษา ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะวัดผลการเรียนรู้ของนักเรียน ว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่เรียนไปหรือไม่เพียงใด แบบสอบที่สร้างขึ้นจึงมีขอบเขตแคบ ๆ เท่านั้น แบบสอบทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษก็เช่นกัน นักเรียน

¹ สัทันทร อินทุสุต, เรื่องเดิม.

² เมตตา บุณยากร, "ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครราชสีมา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513).

ที่ทำข้อสอบได้ หรือนักเรียนที่สามารถตอบคำถามเกี่ยวกับหนังสือที่อ่านในชั้นเรียนได้มาก จะเป็นผู้มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง แต่มักจะปรากฏอยู่เสมอว่านักเรียนที่มีคะแนนการอ่านสูงเหล่านี้ไม่สามารถจะอ่านข้อความหรือเรื่องราวอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากตำราเรียนได้เข้าใจ จึงอาจกล่าวได้ว่าแบบสอบ-สัมฤทธิ์ผล (Achievement Tests) ที่ใช้กันอยู่ทั่วไปนั้นมิผลน่าเชื่อถือได้เฉพาะในแง่ที่สามารถอ่านสิ่งที่ได้เรียนมาแล้วเท่านั้น

ในปัจจุบันเป็นระยะที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรการศึกษาสำหรับระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยจะมีการเรียนในระดับนี้ 3 ปี คือ มัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 การเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ถือว่าเป็นระยะที่สำคัญยิ่ง เพราะเป็นระดับที่เตรียมนักเรียนสำหรับเข้าเรียนในระดับสูงต่อไป ซึ่งการเรียนในระดับสูงนี้ หนังสือตำราต่าง ๆ จะใช้เป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น ผู้เรียนจะต้องมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษ และมีทักษะในการอ่านเป็นอย่างดีที่จะอ่านหนังสือ ข้อความ ข่าวสาร ตลอดจนป้ายประกาศ หรือคำแนะนำต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้เข้าใจและถูกต้องในเวลารวดเร็วพอสมควร แต่ปัจจุบันปรากฏว่านักเรียนจำนวนไม่น้อยที่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแล้วต้องประสบปัญหาที่ยากในการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษอยู่มาก เช่น บางคนอ่านแล้วไม่สามารถจะเข้าใจได้แจ่มแจ้ง ต้องอ่านหลาย ๆ ครั้ง จึงจะเข้าใจ หรืออ่านแล้วเข้าใจความหมายผิดไปเป็นตรงกันข้าม เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้อาจมีสาเหตุมาจากการสอนอ่านไม่ถูกหลักเกณฑ์ หรือเนื่องมาจากข้อบกพร่องต่าง ๆ เกี่ยวกับหลักสูตรการสอนอ่านในโรงเรียน ดังนั้น จึงควรจะมีแบบสอบที่จะใช้วัดสมรรถนะโดยทั่วไป (Proficiency Tests) ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับนี้ เพื่อจะได้ใช้ผลจากแบบสอบนี้มาเป็นแนวทางในการปรับปรุงโปรแกรมการสอนอ่านให้ได้ผลสมความมุ่งหมายให้มากที่สุด และเพื่อให้เป็นแนวทางในการใช้แบบสอบนี้หาเกณฑ์ปกติร้อยละของสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับนี้ในโอกาสต่อไปด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อสำรวจวิธีการและเนื้อหาที่เป็นพื้นฐานและองค์ประกอบในการสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษ และเลือกวิธีการและเนื้อหาที่เหมาะสม

2. เพื่อสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4

3. เพื่อให้มีแบบสอบซึ่งจะใช้เป็นพื้นฐานในการวัดความก้าวหน้าของผลการศึกษาจากวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม และเป็นแนวทางในการหาเกณฑ์ปกติวิสัยของระดับสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5

4. เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทางการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 ทราบวัตถุประสงค์ และเกณฑ์การสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

1. เนื้อหาที่นำมาออกข้อสอบสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษครั้งนี้ รวบรวมมาจากหนังสืออ่านภาษาอังกฤษที่มีใช้ตำราเรียน วรรณคดี หนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสาร แมกกาซีน เอกสาร และสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ตลอดจนแหล่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ โดยได้แบ่งประเภทของเนื้อหาหรือข้อความต่าง ๆ ออกเป็น 12 ประเภทดังนี้

1.1 Street signs, signs, symbols.

1.2 Cartoons, posters, captions, limericks, titles, proverbs, sayings, telegrams, tickets.

1.3 Poems, songs, skits, ditties, greeting cards.

1.4 Postcards, labels, prescriptions, recipes, notes.

1.5 Directions, instructions for assembly, instructions and information on a can or package, application and other kinds of forms, travel brochures.

1.6 Letters, memos, outlines, resumes, invitations, speeches, official documents, dialogues, conversations, interviews, questionnaires, plays, announcement.

1.7 Newspaper : ads, obituaries, weather reports, headlines, etc. ; TV ads ; movie ads, subtitles.

1.8 Word puzzles, maps, calendars.

1.9 Magazine and newspaper articles, essays, editorials etc.

1.10 Technical and scientific writing

1.11 Literature, the "classics."

1.12 General articles, stories, etc. for both information and pleasure.

2. สร้างแบบสอบสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษ ๓ ฉบับ คือ ฉบับฟอร์มเอ (Form A) ฉบับฟอร์มบี (Form B) และฉบับฟอร์มซี (Form C) แต่ละฉบับประกอบด้วยข้อความประเภทต่าง ๆ 125 ข้อความ และคำถามจำนวน 225 ข้อ

3. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ในการทดลองแบบสอบ (Pretesting) ใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 จากโรงเรียนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

แบบสอบฉบับฟอร์มเอ นำไปทดลองสอบกับนักเรียนโรงเรียนศรีอยุธยา จำนวน 230 คน และโรงเรียนวัดหนองแขมจำนวน 172 คน

แบบสอบฉบับฟอร์มบี นำไปทดลองสอบกับนักเรียนโรงเรียนกุนนทีจุฑาธาราม-วิทยาคม จำนวน 156 คน และโรงเรียนตอนเมืองจำนวน 203 คน

แบบสอบฉบับฟอร์มซี นำไปทดลองสอบกับนักเรียนโรงเรียนสายปัญญา จำนวน 191 คน และโรงเรียนวัดสังเวชจำนวน 145 คน

3.2 วิเคราะห์ข้อมูล คัดเลือกข้อสอบที่มีระดับความยากตั้งแต่ .20 ถึง .80 มีค่าอำนาจจำแนก .20 ขึ้นไป จำนวน 100 ข้อ ปรับปรุงเป็นแบบสอบหนึ่งฉบับ แล้วนำไปทำการสอบจริงกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 ของโรงเรียนรัฐบาลในส่วนกลาง ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่ม (Random Sampling) จำนวน 5 โรงเรียน ดังต่อไปนี้

โรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)		
	ม.ศ.3	ม.ศ.4	ม.ศ.5
วัดวิมุตยารามพิทยากร	40	37	36
วัดสระเกศ	43	43	47
สายน้ำผึ้ง	45	39	43
สตรีวิทยา 2	45	45	42
พระโขนงพิทยาลัย	39	44	40
รวม	212	208	208

4. การวิจัยครั้งนี้ได้พิจารณาในเรื่อง อายุ เพศ ระดับสติปัญญา วิธีสอนของครู ตลอดจน สภาวะทางเศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

ความจำกัดของการวิจัย

คะแนนที่นักเรียนได้รับ อาจจะไม่ได้อาจมาจากความสามารถในการอ่านที่แท้จริงของนักเรียน เนื่องจากขณะทำการสอบอาจมีสภาพการณบางอย่างเข้ามามีอิทธิพล ทำให้ผลการสอบคลาดเคลื่อนไป จากความสามารถที่แท้จริงของนักเรียน เช่น ความตื่นเต้น ความวิตกกังวล ความเกียจคร้าน ความเจ็บป่วย และอื่น ๆ อันอาจจะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนเมื่อนำผลสอบมาวิเคราะห์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้

1. จะได้แบบสอบถามสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจจะนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการสร้างแบบสอบมาตรฐานสำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. จะเป็นแนวทางให้ครู โรงเรียน และศึกษานิเทศก์ ได้ใช้แบบสอบนี้ในการหาเกณฑ์ปกติร้อยละของระดับสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5
3. จะเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบสมรรถนะทางด้านต่าง ๆ ของวิชาภาษาอังกฤษในระดับอื่น ๆ

4. จะเป็นแนวทางให้ครู ศึกษานิเทศก์ และผู้ที่เกี่ยวข้องทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ทำการปรับปรุงหลักสูตรและวัสดุการสอน

นิยามของคำต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบ หมายถึง แบบสอบวัดสมรรถนะในด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5

สมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการอ่านประโยคหรือข้อความประเภทต่าง ๆ ที่มักจะพบเห็นอยู่เสมอในชีวิตประจำวัน และตอบข้อความเพื่อทดสอบว่านักเรียนมีความเข้าใจข้อความที่อ่านมากน้อยเพียงใด

ประเภทของเนื้อหาวิชา (Contextual Categories) หมายถึง เนื้อหาวิชาที่นำมาออกข้อสอบสมรรถนะทางการอ่าน ซึ่งได้แบ่งออกเป็น 12 ประเภท ตามลักษณะรูปแบบ (form) ของการเขียน และลีลา (Style) ของภาษาที่ใช้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย